

Љиљана Ћуић
СРБИЈА

У средњем веку смо виљушке и ножеве употребљавали.
Много смо на културу и стандард давали.
Досадило нам је да предњачимо,
Заостајемо да би могли,
У просеку, да се са светом изједначимо.
Говорнички шаблон гајимо, не ходамо, тајимо.
Некад се гинуло храбро. Јуначки..
Са данашњег гледишта лудачки.
Данашње вође се сукоба пазе. Просипају само фразе.
Стварају се затворене групе, касте. Њима број расте.
Немају њуди слободе:
Да са нижим сталежом разговор воде.
Иностранство је у моду ушло давно. Признаје се јавно.
Наши утицајни људи нису више луди.
По принципу том: у иностранству стварају дом.
Користе ситуацију врућу, тамо праве кућу.
У високом стилу, граде вилу.
Пад вредности динара?
Само их за говорницом забрињава.
Не одричу се фотеље. Престали су бити „сеље“.
Саобраћај јавни? За њих су дани давни.
Не брине их поверење народа. Није таква мода.
Ни свака роба не може да се проба.
Кажу: „Деда ти је био сноб, ћим је ишао у НОБ!
Твоји су снобови, понели су их идеали НОБ-ови.“
Неко изазива дискусанте. Моје се речи, ћуте и памте.
Ово ми личи на стих, мада би многи рекли: „пих!
Онај човек скроман, у души је кобан.
Да је велика инфлација, објашњава му делегација.
Док за њихове дневнице стижу непокривене менице.

